Ч. 179. Четвер 22 (9) серпня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудня.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ЛИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Віденьскі конференциї. — Положене на Балкані.

По конференциях, які відбував презес Кола польского др. Лео з міністрами Гайнольдом, Залеским, Штірґкгом, Длуґошом і Біліньским, приносять нині польскі ґазети вість з Відня о конференциї презеса клюбу україньского дра Костя Левицкого з мін. бар. Гайнольдом. Обговорювано справу руского університету, а також ряд господарских жадань галицких Русинів.

Др. Левицкий зазначив передовсім, що справа руского університету не може бути трактована спільно зі справою галицкої реформи виборчої, бо справа університету не належить до компетенциї сойму, лиш мусить бути парляментом порішена. Длятого не має она нічого спільного з реформою соймовою. Русини упирають ся при тім як мереторично так і формально, щоби увірення дані міністром просьвіти Гуссареком на засіданю комісиї буджетової дня 14 червня, були зі сторони правительства вповні удержані. Від унормованих тоді і принятих Поляками і Русинами засад Українці відступати не можуть і не хотять.

Предкладану правительством дня 14 червня с. р. формулку союз україньских послів відкинув. В перших днях липня появила ся друга формулка, котру подано міністрови для Галичини Длуґошови, а через него посередно презесови Кола польского дрови Лео, але україньский союз не одержав доси офіцияльно ніякої відомости о тій формулці. О якійсь третій формулці союз не знає нічого.

Міністер Гайнольд потвердив, що справи мають ся дійстно так як їх представив презес україньского клюбу. Що до другої формулки, то міністер просьвіти предложить єї небавком президиї україньского союза, а формулка та буде творити основу переговорів між Поляками а Русинами.

Міністер Гайнольд увіряв ще раз додатково, що правительство буде співділати і посередничити між партиями в цїли доведеня до порозуміня в справі стилізациї формулки так, щоби зміст цісарского послания стрітив ся з вдоволенем обох сторін.

Др. Кость Левицкий заявив на то, що єсть річию пожаданою, щоби тота формулка була як найскорше предложена союзови україньских послів, бо імовірно улекшить она переговори, які небавком мають розпочати ся у Львові. Русини не мають наміру зміняти чого небудь в істнуючім тепер на львівскім університети *status quo*. Противно, они жадають, щоби дотеперішний стан був удержаний аж до реактивованя руского університету і не хотять нарушувати польского стану посїданя.

Що до соймової реформи виборчої заявив бар. Гайнольд дрови Левицкому, що не може в сїй справі давати ніяких пояснень, доки не одержить звіту намістника дда Бобржиньского. Коли то наступить, то розпічне сейчас переговори з Русинами. В справі скликаня галицкого сойму не пороблено ще також ніяких диспозиций; правительство хоче в сїй справі підождати аж до нарад поодиноких клюбів.

При кінци зазначив др. Левицкий з вагою, що Русини обстають при тім, щоби переговори в університетскій справі переводили ся у Відни а наради в справі реформи виборчої у Львові.

*

Берлиньскі ґазети подають якісь алярмуючі вісти з Альбанії. Доносять іменно, що Альбанцї домагають ся усунення султана Магомеда V., котрий зломив слово. Султанови докоряють тим, що він пє вино і горівку навіть в день пророка, т. є. в пятницю. Альбаньскі ворохобники посувають ся що раз більше до Солуня, щоби там подиктувати правительству автономію Альбанії. Альбанцям помагають Серби і Болгари, котрі їм доставляють оружия. З другої же сторони одержала „Voss. Ztg.“ із Солуня вість, що турецке войско вирізало що до ноги Альбанців, котрі дійшли

---

15)

В новочаснім Вавилоні

або

Париж, єго займавости і житє в нім

(Написав К. В.)

(Дальше).

Давнїйше, коли в Парижи мало було кладовищ, то по пяти роках викопувано мерців і кости їх складано в катакомбах. Але париські катакомби то зовсім не то, що давні римскі підземні кладовища; то були первістно ломи вапняка, сягаючі аж до дуже давних римских часів. Під конець 18 столїтя почали Парижани підмуровувати ті широко розгалужені печери і складати там кости небіжчиків. Два рази в місяць ходять тими вузкими печерами глубоко під землею довгі процесиї цікавих зі сьвічками в руках. Коли така процесия у вузкім а рівнім і темнім коритари з мурованими стінами і шпилястою стелию хвилями розтягне ся, то видко десь далеко попереду якесь блимаюче сьвітло, котре часами зникає поза тим, хто єго несе, а тоді видко, як ту чорну постать окружає довкола якесь слабо червонаве сьвітло. По довшій вандрівці зачинають попід стінами показувати ся склади людских костий. Коли так лиш поквапно глянути по них, то здає ся, що видимо перед собою гарненько уложені вязанки ріща, в котрім уставлені з трох рядах в горі, в середині і на долині, трупи виглядають мов грубі пні а кінці костий то як галузє і зїлє. Коли по тих трупячих головах пересуне ся сьвітло переходячих тоді людий, то здає ся тоді, мов би з тих порожних чорних ям споглядав якийсь глубокий сум на людий, котрим вільно знову вийти на двір — на сьвітло сонця. Де скала перепускає воду, там капають поволи нїби великі сльози на спорохнавілі щокові кости. Тут і там ніби якийсь німий страшний усьмих роззявлює їм щоки. Де коритарі розширяють ся в каплиці, стоять сотки тихих богомольців на камінних олтарях. Пятнайцять міліонів трупячих голов має тут спочивати!

В падолисті 1903 р. стала ся була в сих катакомбах така пригода: То було в суботу. Товариство було зложене з 25 осіб, між котрими було 19 Анґлійців і Американців, спустило ся було до сих катакомб. Серед трупячих голов, що нїби усьміхнені, і множества людских костий збили ся они з дороги, а коли остаточно прийшли до виходу, женщини вже так були помучені, що мало вже не згинули а всї дістали були сильного потрясеня нервів. Вже від кількох літ уважано катакомби за небезпечні. Давнїйшими часами коли хто хотів оглядати катакомби, то єго пускали самого а лише поучували, щоби уважав на широку чорну смугу, намальовану на стели, та нею ішов. Коли хто на то уважав, то по кількох кількометрах дороги дійшов до виходу. Коли же кількох туристів в загадочний спосіб щезло було а земля в кількох тих покручених ґалериях розступала ся, то постановлено, що можна заходити лиш в супроводі якогось провідника.

Отже в суботу зайшло до катакомб більше товариство входом від улиці Данфер Рошеро. Они мали з собою провідника і всї несли сьвічки. Коли так ішли довший час темною вузкою доріжкою, пристанув якийсь Анґлієць, щоби придивити ся якійсь дивній написи а коло него зібрала ся зараз цїла громадка цікавих. Коли відтак пустились дальше, провідник і проча часть товариства вже десь були щезли. Одна Американка, Міс Фредерік Бреді, котра була при тім, розповідає, що ішли може яких 20 минут і вже не могли тамтих других знайти. Тоді сказав той Анґлієць, через котрого другі задержали ся, що він заблудив. Тоді кілька дам зачало кричати. Одні бояли ся іти дальше, другі знов хотіли конче іти, бо казали, що треба шукати виходу, заким сьвічки догорять до кінця. Зробив ся страшенний заколот. Мужчини кричали в тій надії, що тоті, котрі пішли наперед, їх зачують, але ніхто не відзивав ся і так всї дуже роздразнені ішли дальше з одної печери до другої а все попри купи людских костий.

То тревало вже півтора години. Сьвічки у декого догаряли вже до кінця, аж наконець пані Шанбронті, Французка, котра вже перед

вже були до місцевости Кепрілї. Всї горби довкола Скопля обсаджено пушками.

З Чорногори доносять, що борба в повіті Беране веде ся дальше. Сторони над границею Чорногори повні втікачів і раненик. Чорногорці не беруть участи в борбі. В Цетиню відбуло ся вчера велике віче, на котрім протестовано против зьвірства, якого допускають ся Турки в Берані і ухвалено резолюцию, взиваючу правительство до виповідженя Туреччинї війни.

Новинки.

Львів, 21 серпня 1912.

— Іменованє. Є В. Цїсар іменував магістра наук природничих і кустоса мінеральоґічного інституту при варшавскім університетї Зиґмунта Вайберґа надзвичайним професором хемії при львівскім університетї.

— XII Головна Конвенция Руско-народного Союза в Сполучених Державах північної Америки відбудеть ся дня 9 вересня. Щоби віддержати духову звязь між нашими переселенцями та рідним краєм, виїздить на сю конвенцию з рамени Краєвого Шкільного Союза та инших наших просьвітних і економічних орґанізаций п. Семен Демидчук, член редакциї і секретар „Рідної Школи". По вложеню привіту на конвенциї від Галицких Українців, поїде п. Демидчук до деяких українських кольоний в північній Америцї, щоби пізнати житє наших переселенців в новім краю.

— Шпіндель-Швіндель. З Калуша доносять, що тамошний „промисловець і банкир" Мошко Шпіндель, директор банку, оголосив банкроцтво і утїк. Недобір виносить около 1,200.000 К. Межи иншими Шпіндель „зарвав" також всї щадничі вкладки в своїм банку, на суму коло 400.000 К, кривдячи в сей спосіб найбіднїйші одиницї. Велику шкоду потерплять також львівскі фінансові заведеня і ескомптери, які уділяли Шпіндлеви кредиту. Здає ся, що калуский Мошко лиш через якусь похибку дістав нїмецке призвище Шпіндель, що значить по нашому „веретено"; він мабуть мав називати ся Швіндель, що значить „обманьство".

— Музичний Інститут Тов. ім. М. Лисенка розпочинає новий шкільний рік дня 3 вересня. Вписи до Інститута відбувати ся будуть в днях 31 серпня і від 1 вересня почавши щодень рано від 11—12-ої, а з полудня від пів до 4—6 ої години. В Інститутї уділяєсь науки гри на фортепяні на скрипцї, на чельо, в сольоспіві, гармонії, теориї і історії музики. Наколи зголосить ся відповідне число елевів на науку инших муз. інструментів подбає Товариство про учителїв до того. Всяких близших інформаций подасть голова товариства проф. Волод. Шухевич, Львів, ул. Собієского ч. 7.

— З Дирекциї шкіл Укр. педаґ. Товариства. Вписи учениць до всїх шкіл У. П. Т. відбудуть ся по феріях 31 серпня, 1 і 2 вересня від 9—12 і 3—6 в канцелярії шкіл (ул. Мохнацкого 12). До впису повинна явити ся учениця особисто в товаристві вітця, матери або опікуна (або бодай їх заступника) і принести з собою: а) сьвідоцтво шкільне з послїдного півроку; б) одну точно виповнену вписову карту, котру набуває ся в школї. Учениці, що зголошують ся до школи вправ і I. кл. виділової, мусять предложити крім того сьвідоцтво щепленої віспи і метрику уродженя. Учениці, що зголошують ся на I. рік семинариї, мусять крім того предложити сьвідоцтво фізичного уздібненя, виставлене урядовим лїкарем (фізиком). Всї кандидатки семинариї мусять предложити письменну заяву родичів (або опікунів) що до точного складаня оплат.

Оплати шкільні є такі: а) В школї вправ 4 К піврічно; б) В школї виділовій для учениць I., II., III. кл. 6 К піврічно, для учениць IV. і V. кл. 10 К піврічно; в) В семинариї виносить статутом установлена місячна оплата 20 К — однак Виділ Товариства знижає ся оплату на внесенє Учительского Збору. Сї, що мали знижене в попереднім роцї, користають з него дальше, о скілько Учительский Збір і Виділ Товариства не відбєре або не обмежить їм сего зниженя (а радше сеї стипендиї) задля лихих нот з поведеня, пильности або поступів.

Кандидатки I. року мусять зараз з початку вересня се є до 3. вересня внести подане о знижене місячної оплати, долучуючи до него сьвідоцтво убожества (очевидно в серпни виставлене) і декларацию що до висоти оплати, яку би могли місячно складати. Речинець до вплати такс семинаристок установляє ся після ухвали Виділу У. П. Т. до 10. кождого місяця, для учениць виділової школи і школи вправ до 10. жовтня в I. півроцї а до 10. марта в II. півроцї. — Дирекция має право по тих речинцях видалити в короткій дорозї учениці, що не вплатили належної такси.

При вписї складають ще учениці виділової школи і школи вправ 2 К на шкільні прибори, а кандидатки семинариї 4 К вписового і 1 К на шкільні прибори. — Від тих оплат не може бути ніяка учениця увільнена. За науку стенографії і французкої мови платять учениці місячно по 1 К.

Іспити поправчі відбувати муть ся в днях 2. вересня рано від 9 — 12 год.

Вступні іспити на I. рік семинариї і до I. кл. виділової будуть відбувати ся в днях 3. вересня від 10 год. рано.

Вступні іспити до висших кляс обох шкіл відбувати муть ся в днях 5. і 6. вересня.

Рік шкільний 1912/13 розпічне ся дня 3-го вересня торжественним Богослуженєм, на котре обовязані явити ся всї вписані учениці.

— Тучі і гради. З Делятина доносять: В пятницю дня 16 с. м. около 2 години пополудни падав тут град величини великого голубячого яйця. Про силу і густоту граду

тим була кілька разів в катакомбах, добачила якесь жерельце і крикнула по анґлійски, що она вже знає дорогу. Ще двайцять мінут ішли другі за нею; коли вже майже всї сьвічки були вигоріли, дійшли остаточно до виходу. Але вихід був замкнений і тепер роздав ся знов крик розпуки. На щастє зявило ся кількох сторожів, котрі гадали, що вже всї гости вийшли, і отворили браму. Припис постановляє, що дозорці мають за кождий раз почислити, кілько гостий входить до катакомб а кілько виходить; здає ся, що они сим разом на то забули. Від сеї пори постановлено, що з гістьми, які ідуть оглядати катакомби, має іти двох провідників, один по переду а другий з заду.

*

Здає ся, що нігде в сьвітї не обходять ся з псами і котами так добре як в Парижи. Длячого так, то годі зрозуміти. То певно не длятого, що Парижани взагалі всї зьвірята люблять, бо они н. пр. конї страшно мучать і збиткують ся над ними. Зато кождий Парижанин і кожда Парижанка страшно пестять песики і котики. В малих реставрациях і каварнях ходять коти господаря попри гостий від одного стола до другого, вискакують гостям на колїна або й на плечі а ніхто за то не гніває ся, не уважає того за докучливість; ніхто не то вже не бє ті зьвірята, але навіть не відганяє від себе.

А говорю то лиш о робітниках і малих середних міщухів або буржоа, як їх тут називають. Нероби, богачі і аристократи ще більше любують ся в тих зьвірятках, бо они без них занудили ся би таки на смерть. В тих кругах виробляють для песиків цїлі ґардероби, легонькі лїтні плащики, непромакаючі плащики від дощу, та зимову одіж підшиту кожушками. На тім однак ще не конець: псам дають черевики, в слоту ґумові кальоші, на зиму підбиті кожушком чобітки а дома повстяні вистипці або пантофлї. Тоті песики не сидять в простих песїх будах, але мають хатки як ляльочки вибивані шовковими материялами і вистелені мягонькими матерацами та подушочками. Від коли настали самоїзди або т. зв. автомобілї, той спорт богачів, то вже й пани пси їздять автомобілями і мають такі костюми як пани богачі; очищі від пороху носять вже не лиш панове і дами але й пси аристократи.

Отже коли тим панам псам і котам в їх житю веде ся далеко лїпше як значно більшій части і людских ровесників, то чей зовсім справедливо, щоби они по смерти були лїпше пошановані як перша лїпша людина, котра може за свого житя коло них і на них працювала. Того рода простих людий складають до спільного гробу та й лиш доти їх там лишають, доки з їх костий не облетить тїло та не перемінить ся в порох; кости забирають відтак і складають на купи в старих париских ломах каміня. Лиш богачі можуть виратувати ся від спільного гробу і від катакомб, бо родинні гробницї в Парижи страшенно дорогі і заким хто рішить ся на такий видаток, то розважає собі, чи не лїпше, щоби ті гроші полишились живучим своякам.

Давна лиш річ, що для тих псів аристократів їх властителї не придумали вже давнїйше якогось окремого кладовища. Ще може яких двайцять лїт тому назад закопувано панські пси таки там, де здохлі конї або тоті пси, котрі убила палка гицля; тепер же мають вже й пани пси своє окреме кладовище. Та й не дивниця. Коли з початком сего столїтя була в Парижи вистава псів, то можна було побачити, як там песики спочивали в скляних палатках на шовкових або оксамітних, золотом вишиваних подушочках, як їм давано їсти на срібних тарельчиках та як їх служниці мили, купали, вичісували та перфумували. Отже перед тою виставою може на рік, визначено для тих псів аристократів окреме кладовище на острові Раважер (Ile des Ravageurs) на ріцї Секвані.

Кладовище псів то щось так ориґінального, що хиба лиш в Парижи можна то було придумати. Коли власти позволили заложити кладовище для псів і других зьвірят, то лиш під услівєм, що на гробах тих зьвірят не будуть ставити таких памятників як на людских гробах. Отже замість нагробників почали ставити на песїх гробах будки уживані для псів, очевидно, будки виконані артистично, а в ті будки складано опісля всїлякі памятки нагадуючі похоронених там псів отже н. пр. тарельчик, з котрого той песик за житя їв і пив, єго нашийник і т. п.

Нинї кладовище псів і инших зьвірять на острові Раважер представляє ся як досить великий парк з грядками цьвітів і ґрупами дерев між котрими видніють ся всїлякі памятники. Цїле се кладовище поділене на чотири части; одна часть найбільша призначена для псів, друга для котів, трета для птиць а четверта для „всїляких зьвірят". До сих послїдних належать малпи, вивірки, білі миши, морскі свинки, їжаки а навіть черепахи. Зараз при вході до сего парку єсть високий на 4 метри камінний памятник представляючий славного бернгардиньского пса Баррі, котрий 40 людям уратував житє. Пес той знаходить ся випханий в музею в Берні а тут на памятнику несе він на собі дитину, котру витягнув із снїгу. Многі инші памятники представляють в будці витесаного із каменя пса або за склом видко фотоґрафію похороненого песика, а на декотрих знаходять ся характеристичні написи як ось н. пр. на гробі пса Люлю: Честь Люльови! Камінь сей нехай буде знаком вдячности матери, котрій Люлю вернув її дитину, коли она в 1898 р. мало що не утопила ся. Доброму Люльови було тоді лише що 9 місяців а до того мав він ще і зломану ніжку. На иншім нагробнику виписана знов стишками така история: Малий Міньон не був нічим иншим лиш малим наївним, добрим песиком коли єго в самім розцьвітї єго житя убив цивілізований дикун"... История була така, що якийсь дверник убив того песика із злости, що він занечищував сїни. Гробів котів єсть дуже мало; за то єсть дуже богато памятників з клїточками птичок як канарків, чижиків і т. п.

(Дальше буде).

сьвідчать шкоди, заподіяні в городах і на полях. Капуста поломана, овочі, особливо сливки зовсім пооббивані. Дороги і стежки вкрила груба верства листя і галузя. Жертвою граду впало дуже богато шиб в околици; денеде пробивав град подвійні шиби і впадав до помешкань. Град падав 15 мінут, а ще кілька годин пізнїйше білїли ся доохрестні гори від граду.

Того самого дня пересунула ся над Золочевом страшна градова туча з блискавками і громами. Небавком забілїло ся цїле місто від граду. Рівночасно зачав падати так зливний дощ, що через дві години утрудняв всяку комунікацию. Улицями міста плили цїлі ріки і заливали долїшні его части. Сусїдні горби Вороняки біліли ся від граду мов би в зимі від снїгу. Громи раз враз били а один грім вдарив на передмістю Шляхи в будинки господарскі і забив теля на оборі. Огонь приглушено. З людий не потерпів нїхто значнїйше, лиш одну жінку підчас доеня корови грім легко поразив.

Дня 14 с. м. по полудни упав в цїлій північній Боснї, а передовсїм на лїнії Банялюка-Доберлїн великий град, завбільшки голубячого а декуди і курячого яйця. Шкоди ще не оцїнені. Всї плоди і овочі лежать на земли. Найбільші страти є в кукурудзї, яка є головною поживою для босаньского населення і его худоби. Град покалїчив також доймаючо кілька жінок, що не встигли в час втечи з поля. Поїзди задержано в поли, бо був такий сильний вітер, що навіть дереза виривав з корінями.

— **Убийства.** З Гамбурґа доносять: Двох робітників з Галичини убило свого земляка Василя Василишина, котрий виграв від них в Альтонї (сусїднім місті) в карти цїлу їх готівку. Вертаючи до сусїдної місцевости Фаризен убили они его а тїло закопали в лїсї. Одного з убийників, якогось Стефана Данчука вже арештовано, другий втік до Анґлії.

В Перемишли помер оногди якийсь робітник, котрого по всїй імовірности викинув хтось з ваґона на шлях межи Нижанковичами а Германовичами. Там знайдено его зовсїм непритомного і відвезено до шпиталю в Перемишли, де він і помер не відзискавши притомности. Здає ся, що був то один з тих робітників, які їхали до Прус на забрібки.

— **Смерть матери на гробі сина.** На Личаківскім кладовищи стала ся оногди така пригода: Недавно тому помер самоубийчою смертю чернець Кармелита О. Ратке. Его похоронено в спільній гробниці ОО. Кармелитів. На ту могилу приходила що дня его мати старуха, щоби там помолити ся. Оногди знайдено єї там привалену нагробним каменем. Коли єї видобуто, показало ся, що мала роздушені груди і зломану руку. Нещасливу відставлено до шпиталю, де она небавком померла. Здогадують ся, що старуха сама ту пригоду спричинила. Показало ся іменно, що камінна плита, котра старуху привалила, була шрубами прикручена до нагробника а шруби були тепер відкручені. Погибша Емілія Ратке мала лїт 64 і була вдовицею по уряднику.

Після иншої версиї можна скорше припускати, що старуха стала ся жертвою нещасливої пригоди. Раткова ходила що дня на могилу сина. Здає ся, що в хвили, коли хотїла встати вхопила за зелїзну клямру гробниці, щоби тим лекше піднести ся а тодї зле вмурована плита переважила ся і придушила нещасливу а зломане руки ще більше промавляє затим, що лиш нещаслива пригода сталась причиною смерти.

— **Важне для пенсіонїстів.** Коли хто із пенсіонїстів не має нїякого бічного зарібку, а хотїв би его мати, і мешкати в здоровій околици, то нехай переселить ся до Вижницї, в тій цїли, щоби там тримати на станції учеників ґімназияльних. У Вижници є клопіт з тим, що нема кому держати учеників на станції. Висше 600 учеників бурса не помістить. Богато батьків хотїли би примістити своїх синів в приватних домах на станції, щоби хлопці були під доглядом домашним. Така недостача станций є не лиш у Вижници, але і також в Кіцмани і в Вашківцях.

Телеґрами.

Льондон 21 серпня. Ґенерал армії спасения Бут (Booth) помер.

Константинополь 21 серпня. Порта одержала від Болгариї запевнене, що мир не буде нарушений.

Ню Йорк 21 серпня. На півночи від Манаґви коло Леона вирізали повстанцї цїлу залогу; із 500 вояків уратувало ся лиш 70.

Константинополь 21 серпня. Наслїдник престола виїхав до Швайцариї; в переїздї задержить ся через 3 днї інкоґнїто у Відни. Подорож та не має характеру полїтичного.

Константинополь 21 серпня. Порта одержала відповідь держав на свій крок в справі чорногорскій. Держави заявили, що пороблять в Цетиню дуже енерґічні представленя; тимчасом однак Порта мусить здержати ся від всякої провокациї. Порта постановила зачекати на успіхи сего кроку держав в Цетиню а тимчасом робить поспішно войскові приготовленя.

Константинополь 21 серпня. Потверожує ся, що Чорногорцї обсадили Беране. Сусїдні горби знаходять ся ще в руках турецкого войска. В дипльоматичних кругах припускають, що Турки уступлять з міста.

Цїна збіжа у Львові.

дня 20-го серпня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові

Пшениця	10·20	до	10·40
Жито	8·60	„	8·80
Овес	10·40	„	10·60
Ячмінь пашний	8·50	„	8·70
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	—·—	„	— —
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	12·—	„	14·—
Вика	—·—	„	—·—
Бобик	8·50	„	9 —
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	95 —	„	115·—
Конюшина біла	—·—	„	—·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	— —

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·35, **2·05** §), **2·45** 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2·16**, **2·27**, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·25**, 3·05*), 6·28 †), 7·58*), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. *) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2·29** *), **2·42**, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2·22**, 5·45, 7·25, **8·50**, 10·05, 1·10*), **1·30**, **2·00**§), 5·40, **7·25**†), **8·25**, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1·50**§), **2·15**, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12·05**, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1·55**, 5·52, **6·26**, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвятї.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20.

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, **1·36***), **2·00**, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.